

ЛЬВІВСЬКИЙ НАУКОВИЙ ФОРУМ

МАТЕРІАЛИ
IV МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ

**ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ
АСПЕКТИ РОЗВИТКУ НАУКИ**

23-24 листопада 2021 року
(частина I)

**Львів
2021**

1

Львівський науковий форум

**УДК 005
ББК 94.3(0)**

Теоретичні та практичні аспекти розвитку науки (частина I): матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції м. Львів, 23-24 листопада 2021 року. – Львів : Львівський науковий форум, 2021. – 60 с.

У даному збірнику представлені тези доповідей учасників IV Міжнародної науково-практичної конференції «Теоретичні та практичні аспекти розвитку науки», організованої Львівським науковим форумом. Висвітлюються Теоретичні та практичні аспекти розвитку науки на сучасному етапі становлення, розглядаються сучасні наукові дискусії різних наукових напрямів.

Збірник призначений для студентів, здобувачів наукових ступенів, науковців та практиків.

Всі матеріали представлені в авторській редакції. За повноту та цілісність яких автори безпосередньо несуть відповідальність.

Львівський науковий форум, 2021

2

Опанасюк Т.А.,
к.і.н., доцент кафедри політології і соціології
Рівненського державного гуманітарного університету

ПОЛІТИЧНА ОПОЗИЦІЯ В УМОВАХ КОНФЛІКТУ МІЖ ВИКОНАВЧОЮ ТА ЗАКОНОДАВЧОЮ ГІЛКАМИ ВЛАДИ В 1993 Р. В РОСІЇ

Однією з головних причин появи та загострення конфлікту між законодавчою та виконавчою гілками влади були протиріччя щодо соціально-економічного та політичного курсу Росії. Заміна С. Гайдара В. Черномірдиним лише на деякий час зняв ці суперечності, а коли стало зрозуміло, що новий уряд здійснює коректування курсу радикальних економічних реформ, практично використовує ті самі засоби, що і його попередник, це привело до ще більших гострих сутичок між виконавчою та законодавчою владою.

Важливою причиною також було те, що Росія не мала досвіду взаємодії між різними гілками влади. Росія, отримавши незалежність, опинилась перед вибором свого майбутнього устрою. Вона повинна була вибрати між президентською республікою, де виконавча влада мала значно більші права, ніж законодавча, та парламентською, де, навпаки, більшими привілеями користувалась законодавча влада. Зміни, що відбувалися в Росії на початку 90-х років, показували, що їй більш підходить президентська республіка, однак з цим не хотіли миритись законодавці, для яких головним стало питання власного виконання.

Нарешті, під час політичної боротьби законодавча влада, користуючись правом змінювати російську Конституцію, почала набувати все більше prerogative. Законодавці наділили себе найширшими повноваженнями, в тому числі й тими, які, згідно системи розподілу влади, повинні бути prerogative виконавчих і судових органів.

Саме ці причини змусили Президента Росії Б. Єльцина шукати вихід із ситуації, що склалась у країні. Чи могла політична опозиція в даний період серйозно протистояти існуючій владі, розраховувати на успіх у боротьбі за владу та зміну курсу реформ? Відповідь негативна, оскільки опозиція була досить слабкою та розрізною. На противагу їй влада була сильною. До того ж остання через ЗМІ постійно формувала і поширювала негативний образ опозиції [3, с.70]. Не дивлячись на критичні настрої серед мас, потрібно враховувати таку особливість російського менталітету як патерналізм. Багато росіян пов'язували свої надії саме з Б. Єльциним, вбачаючи в його особі лідера, що поведе за собою та реалізує їх бажання. Серед опозиції на даний момент не знайшлося такої колоритної особи, яка б змогла б кинути виклик діючому президенту. Певною популярністю володів лідер ЛДПР але її було не достатньо.

Виконавча влада володіла реальною силою (армія, правоохоронні органи), завдяки якій власне її було розгорнено Верховну Раду, придушено багаточисленні виступи противників режиму. Опозиція такої реальної сили не мала та не була готовою до цього.

Політична опозиція не змогла домогтись зміни уряду Єльцина законодавчим шляхом. Це змусило її шукати інші шляхи вирішення проблеми. Виконавчі структури, Б.Єльцин не хотіли поступатися своєю владою та прагнули зосередити в своїх руках якомога більший її об'єм. Цього ж бажала й Верховна Рада, опозиція, щоб надати самостійно визначити розвиток країни. Сила, підтримка мас були на боці президента, виконавчої влади і саме це визначило завершення протистояння політичної опозиції в 1993 р.

Після подій 3-4 жовтня 1993 р. політичну опозицію за допомогою адміністративної заборони було усунуто, а можливості ведення повноцінної політичної і пропагандистської діяльності стали обмеженими.

Однак, проблема опозиції все-таки для влади залишалась невирішеною. Відійшовши від шоків опозиційні партії та організації згідно до нових умов намагались змінити тактику політичної боротьби. Вже через декілька днів після придушення опору Білого дому почалося формування політичних блоків для участі у виборах до Федерального зібрання.

Перегрупування політичних сил привело до того, що до початку виборів практично заново склалися основні політичні партії, блоки, об'єднання, що вступили у передвиборчу боротьбу. Це пояснювалось переважно тим, що попередні партійні структури були або зруйновані, або значно ослаблені і в нових політичних умовах були погано пристосовані до боротьби за місця у новому парламенті.

23

Львівський науковий форум

Формуючи основні політичні завдання, практично всі партії, блоки та об'єднання підтримували принципи розподілу влади та виступали за побудову демократичної правової держави.

Вибори в нові органи законодавчої влади відбулись 12 грудня 1993 р. Їх результати були наступними. Фракції національно-державної орієнтації: фракція ЛДПР налічувала 63 депутатські місця; Аграрна партія – 55; Комуністична партія – 50; "Російський шлях" – 25. Демократичної орієнтації: "Вибір Росії" – 76 місць; "Союз 12 грудня" – 20; "Яблоко" – 25. В центрі політичного спектру були група "Нова регіональна політика" – 65 місць; Партія російської єдності та згоди – 30 і фракція "Живий Росії" – 23 місця. Спікером Державної Думи обрали І. Рибкіна, а Раду Федерації очолив В. Шумейко [2, с.1].

Таким чином, результати перших багатопартійних виборів продемонстрували недовілення народу господарюючим демократії, оскільки і протягом 1993 р. реформи не дали бажаних результатів. Продовжувалась сила промислового та сільськогосподарського виробництва. Значно зростає інфляція. В Росії швидкими темпами відбувається поляризація бідності і багатства, руйнуються структури громадського споживання.

Література:

1. Выборы – 93. Партии, блоки, лидеры. – М.: РАУ – Пресс, 1993. – 55 с.
2. Ливингстон К. Россия 12 декабря: между первыми и вторыми выборами / К. Ливингстон // Независимая газета. 1993. – 1 декабря. – С. 1.
3. Современные проблемы политики и политологии в России / Общ. ред. Л. Тимофеева. – М.: РАГС, 1999. – 349 с.
4. Согрин В. Политическая история современной России. 1985-2001: от Горбачева до Путина / В. Согрин – М.: Издательство "Весь мир", 2001. – 272 с.

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

Захарчук В.В.,
студент 5 курсу факультету ННІМЕВ,
Західноукраїнський національний університет

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МІЖНАРОДНОЇ ГУМАНІТАРНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ЗБЕРЕЖЕННЯ МИРУ В УМОВАХ СУЧАСНИХ ЗБРОЙНИХ КОНФЛІКТІВ

21 століття ознаменувалось загостренням безпекової ситуації майже у всьому світі через дисбаланс сил та незадоволеність «сильних» держав до діячої проти порушення норм міжнародного права та безпеки, як національної, так і міжнародної. Основним компонентом міжнародного права є право, що регулює застосування сили між державами, і норма, що регулюють ведення бойових дій [5]. Ця сфера охоплює такі питання, як допустиме застосування сили відповідно до Статуту ООН, сфера застосування та застосування Женевських конвенцій; питання, що стосуються операцій з підтримання миру та стабільності, вирішення конфліктів та постконфліктної реконструкції; і юридичні відповіді на сучасні виклики, такі як проблема «незаконних» та слабких держав, розповсюдження зброї масового знищення, транснаціональна злочинність та тероризм.

Внутрішнє громадянське суспільство є основним джерелом захисту, особливо коли всі інші рівні захисту виявляються неefективними [2, с. 111 - 121]. Під «громадянським суспільством» в цьому контексті мається на увазі не лише місцеві неурядові організації та правозахисні групи, а й релігійні громади, благодійні організації, університети, профспілки, юридичні об'єднання, об'єднання незалежних активістів та правозахисників тощо. Основним завданням для них є розширення гуманітарного доступу та поширення відповідальності за порушення.

Продовження налагодження партнерських стосунків з цими суб'єктами, використання їхніх знань про місцевий контекст проблем, їх вміння діяти в зонах конфлікту та їхню чутливість до потреб місцевого населення та місцевих культурних норм має стати одним зі стратегічних напрямків роботи профільних органів із забезпечення безпеки. Тому фінансування та навчання цих учасників є важливою інвестицією.

24